

HANA PONICKÁ
OŠTOPLÍKOVÍ,
KÝM DO ŠKOLY
NECHODÍ!

**OSTOPLÍKOVÍ,
KÝM DO ŠKOLY
NECHODÍ**

Copyright © Hana Ponická, dedičia

Illustrations © Božena Plocháčiová, dedička

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-5792-9

Hana Ponická

OŠTOPLÍKOVÍ,

kde bol a čo robil,
kým do školy
nechodil

ilustrovala Božena Plocháčňová

slovart

Štoplíkove prvé príbehy

Prvé rozprávanie o tom, ako Štoplík z fľaše vyskočil

Stalo sa v jeden pochabý aprílový deň: pršalo i snežilo, vietor zavýjal i slnko svietilo. I diali sa samé čudá, a to nielen vonku pod oblohou, ale aj dnu medzi múrmi domov.

V jednom dome na polici v komôrke sa rozfrflalo víno vo fľaši:

– Bří! Načisto tu splesniem. Ako dlho ma ešte v tej starej fľaši nechajú?

– Čooó? – prskla zlostne fľaša, – ja, a stará? Ty si staré, a aké staré! Už iba ak na ocot súce!

– Čooó? Ja, a na ocot? Ty, ty, počkaj len, hneď do teba tak fúkne, že sa na márne kúsky rozletíš!

Čo povedalo, spravilo. Začalo vo fľaši fúkať, peniť sa. Nadvihlo aj štoplík v hrdle fľaše. Prskot rozbúreného vína ho zobudil. Chvíľu počúval, no keď ho to zunovalo, hop! – vyskočil z fľaše, z ktorej sa víno hneď rozlialo po polici i dlážke.

Vyskočil tak prudko, že preletel oblúkom cez pootvorené dvere komôrky do kuchyne, z kuchyne do predsienky a dopadol rovno na stolík pred veľké zrkadlo.

Na tom stolíku ležal práve roztvorený obrázkový časopis Pre naše deti a Štoplík v ňom uvidel nakresleného psíka Krasokorčuliara.

– Hm, – poškrabal sa za ušami, – milý je tento ucháň! Nuž ale ani ja nie som horší, – povedal a pozrel sa na seba do zrkadla. – Prečo by aj mňa nemohli takto pekne nakresliť?

Viete si predstaviť, ako sa zľakol pán redaktor, ktorý sa práve chystal do redakcie a chcel sa pred zrkadlom učesať... Najprv si myslel, že sa mu dačo sníva alebo má horúčku. Chytil sa za čelo, zažmúril na chvíľu oči, pretrel si ich, znovu otvoril: ale Štoplík, ozajstný živý Štoplík tam ďalej stál a díval sa do zrkadla na seba i na pána redaktora.

– Prečo by aj mňa nemohli takto pekne nakresliť? – zopakoval nástoľčivo Štoplík svoju otázku. (On sa veru vôbec nezľakol.)

Ale pán redaktor – hrebeň v ruke, lebo sa od prekvapenia ani pohnúť nevedel – sa len ďalej vyjavene díval na Štoplíka. No už sa aj trochu usmieval, lebo ten malý Štoplík sa mu začínal páčiť: Hľa, aký malý noštek má, taký dohora, o akých vravia, že do nich naprší, keď prší. A tie malé ústočká, nôžky, rúčky! Práve sa nimi podoprel v bokoch a tak sa vykrúcal pred zrkadlom.

– Prečo by aj mňa nemohli takto pekne nakresliť? – zopakoval Štoplík otázku do tretice, no tentoraz už trochu netrpezlivo.

Pán redaktor si pomyslel: To by bolo niečo pre naše deti! Nesmiem ho pustiť! Také čudá priletia, odletia, že ani nezbadáš!

Preto Štoplíkovi rýchlo odpovedal:

– Samozrejme, že môžeme, hneď ťa dáme nakresliť, nech ťa spoznajú všetky naše deti. Hneď pôjdeme k pani maliarke, ktorá kreslí a maľuje pekné obrázky – aj psíka Krasokorčuliara nakreslila ona!

Musel hneď Štoplíkovi vysvetliť, čo je to krasokorčuliar.

Nato však Štoplík zvesil hlavu:

– Ale ja nie som krasokorčuliar. Ja som len obyčajný Štoplík.

– Neboj sa, pani maliarka ani psíka nenakreslila preto, že sa vie korčuľovať, ale preto, lebo rozveseľuje deti.

– No, to je dobre, – zaradoval sa Štoplík. – Aj ja som rád, keď je veselo. V tej starej fľaši bolo neveselo, ja sa do nej už nikdy nevrátim, ani do tej, ani do inej, však nemusím? – pozrel skúmavo na pána redaktora.

– To by si už ani nesmel, a ja ti to ani nedovolím, – povedal pán redaktor. – To by bol smutný koniec. A vieš, smutné konce deti nemajú rady. Rozprávkam, ktoré sa končia smutne, deti ani neveria.

– Ako to viete? – opýtal sa Štoplík.

– Nuž, ja robím časopis Pre naše deti, a tak viem, čo sa im páči alebo nepáči. Ony nám píšu.

– A veľkí veria rozprávkam so smutným koncom? – Štoplík bol ďalej zvedavý.

– Tí skôr, – povedal pán redaktor.

Keď sa pán redaktor pekne učesal, vzal si plášť i tašku. Do tašky vložil aj Štoplíka, lebo bolo chladno. Štoplík bol nahý a k pani maliarke, čo kreslí do časopisu Pre naše deti, bolo dosť ďaleko.

Nuž takýto zázrak sa stal v ten pochabý aprílový deň v byte pána redaktora, ktorý Štoplíka uvidel prvý. Vlastne ani nie zázrak, keď sa to práve jemu prihodilo: lebo redaktorom, redaktorkám, a vôbec ľuďom, ktorí píšu a kreslia rozprávky, sa všakovaké čudá stávajú. Kto neverí, nech k nim beží a nech sa ich opýta.